

Tjugofjärde söndagen under året 2023

För att få förlåtelse av Gud måste vi först förlåta vår broder. I dagens evangelium återkommer Jesus till detta som faktiskt är ett genomgående tema i hela hans undervisning. Förlåtelse är ett kristet grundord. Som Jesu efterföljare och lärjungar måste vi vara förlåtande. Vi får förvalta den förlåtelse som Jesus har utverkat på korset för allt vad synd heter. Vi får i vårt dagliga liv ge vidare den förlåtelse vi själva fått ta emot. Vi är alla förlåtna syndare. Hur skulle vi då kunna låta bli att förlåta dem som ofta bara har vållat oss lite obehag och besvär? Ändå är det inte alltid så lätt för oss att förlåta. Samtidigt är det nödvändigt för att vi i vår tur skall kunna ta emot Guds förlåtelse och bli förvandlade av den.

Det lilla ordet ”förlåt” är ett kristet grundord. Att säga ”ursäkta” är mer en hövlighetsfras, när vi råkat trampa någon på tårna i en fullsatt tunnelbanevagn. Förlåt säger vi när vi verkligen ångrar oss över något som sårat någon eller vållat någon skada. Därför är det så viktigt att förstå att vi sårar Gud på så många sätt genom vår synd och likgiltighet och ständigt är i behov av hans förlåtelse. Ingen kan inte ta emot och tillgodogöra sig hans förlåtelse ”som inte av uppriktigt hjärta förlåter sin broder” (Matt 18:35). När det väl har gått upp för oss hur stort och genomgripande det är att få ta emot Guds förlåtelse, blir det snarare en glädje att få förlåta våra medmänniskor. Det är kyrkans stora glädje att hon får förvalta och förmedla Guds förlåtelse i Jesus Kristus till var och en som ångrar sina synder och vill göra bot och bättring.

I botens eller försoningens sakrament kan vi alltid ta emot den Guds förlåtelse som kyrkan får förmedla. Det är viktigt att se att vi behöver kyrkan som mellanhand för att bli helt och fullt förlåtna. Vi skadar ju hela kyrkan genom vår personliga synd, även om den inte alltid syns eller hörs. Vi behöver bara tänka på hur skadad kyrkan blir av dem som har begått övergrepp mot barn och unga. Även våra mindre och till synes obetydliga synder och svagheter drabbar kyrkan. I vår tid har man så svårt att se skillnaden mellan sak och person. Om en katolik gör något dumt eller illa faller det tillbaka på kyrkan i hennes helhet. Därför är försoningens sakrament så viktigt. Synden är inte min ensak. Den drabbar den jag skadar. Den drabbar kyrkan. Den drabbar mig själv. Den drabbar Gud själv som måste utge sin enfödde Son på korset för att sona mina och hela världens synder.

Gång på gång får vi närma oss bikten och ta emot förlåtelsens bad, som frigör oss och renar oss från syndens smitta. Prövostenen på att vi verkligen har låtit oss försonas och förvandlas av sakramentets nåd är att vi längtar efter att få förlåta dem som sårat oss. Jesus längtar efter att förlåta oss syndare. Den längtan får vi dela när vi tar emot hans förlåtelse. Den som verkligen har kommit Jesus helt nära genom att bli förlåten kan nästan känna sig lite besviken när han inte har någon

att förlåta. Skämt åsido, vi kan alltid ta del av Jesu djupa längtan efter att få förlåta syndare och sona synden. Vi kan självmant ta på oss detta i botgöringens tecken.

Förlåtelse är alltid en följd av kärlek. Älskar vi någon är det helt naturligt att vi vill förlåta denna person. Ju närmare vi kommer Gud och ju mer vi förvandlas av hans nåd, desto naturligare blir det för oss att förlåta. ”Låt oss av allt hjärta tjäna dig, så att vi inser vidden av din kärlek”, så bad vi i dagens kollektbön. Vi är alla kallade att tjäna Gud. Det är en nåd att vi får tjäna Gud, som har tjänat vår frälsning genom att sända sin Son till oss för att frälsa oss från syndens tyranni och nerbrytande inflytande. Mer och mer kan vi inrikta vårt liv på att tjäna och tillbe Gud. Den är en grundintention som vi kan bevara vad vi än gör och hur vi än känner oss. Varför lever vi? Varför dör vi? Paulus har här som så ofta ett bra svar på våra aldrig så svåra frågor: ”Om vi lever, lever vi för Herren, om vi dör, dör vi för Herren. Vare sig vi lever eller dör tillhör vi alltså Herren” (Rom 14:8).

Så länge vi lever här på jorden gör vi det för Herren. Mer och mer kan vi lära känna vidden av hans kärlek. Ju mer vi har fått ta emot av hans förlåtelse desto mer kan vi lära känna vidden av hans kärlek och förvandlas av den. Samtidigt får vi ett motgift mot syndens makt som hjälper oss att inte duka under för frestelsens försåtliga makt. Samtidigt vet vi hur svaga vi är och hur lätt vi ändå faller i synd. Men inte ens då är det förgäves. Varje gång vi faller kan vi bli allt ödmjukare och mer medvetna om vår svaghet. I början blir vi uppretade över de andras synder och tenderar att ta lite lätt på våra egna. Så småningom vänds perspektivet upp och ner. Vi sörjer mer över den egna synden, även om den inte är så stor, samtidigt som vi känner medlidande och större kärlek till syndarna, även om de har mycket på sitt samvete. Vi får på något sätt dela Jesu barmhärtiga blick på syndarna och känna något av vidden av hans förbarmande kärlek till alla oss syndare.

”Tänk på livets slut och hata inte mer... tänk på buden och vredgas inte på din nästa” (jfr Syr 28:6-7). När vi begrundar vår kommande död, får vi ett helt annat perspektiv. Vi vet att vi alla skall dö. Frågan är inte om vi dör utan när vi dör. Ser vi på livet ur dödens perspektiv blir det lättare att inte fastna i hat eller vrede eller vad det nu kan vara för synd. När vi begrundar den eviga härlighet som vi är kallade att få del av genom Guds nåd, kan vi lättare stå ut med våra medmänniskor som trampar oss på tårna eller bedrar oss eller vad de nu kan hitta på. Det är inte vår sak att döma – och än mindre att fördöma – vår nästa. Visst får vi säga ifrån när det sker något som är ondskefullt eller orättvist, men domen tillkommer bara Gud. ”Bara Gud kan döma mig”, brukar vara en populär tatuering. Det blir inte sämre för att det är sant. Vi tror på en Gud som älskar att förlåta syndare, så vi behöver aldrig vara rädda för att i all ödmjukhet räkna oss själva till denna skara.